

เพิ่มความรู้และความเข้าใจของความเป็น “ดอกเตอร์”

โดย สตีฟ เทย์เลอร์

เวลานี้วงการคริสเตียนในประเทศไทยให้ความสนใจในวุฒิการศึกษามาก รวมถึงให้ความสนใจในวุฒิระดับ “ดอกเตอร์” (ปริญญาเอก คุชวักบัณฑิต ดร. PhD. ThD. DD. DMin. DMiss. ฯลฯ) เพิ่มขึ้น ผมในฐานะเป็นผู้สอนในสถาบันที่เกี่ยวข้องกับทั้งศาสนาและการศึกษา และที่ต้องติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศเสมอ ขอชี้แจงบางอย่างเกี่ยวกับวุฒินี้ เพื่อจะช่วยให้เข้าใจความหมายอย่างเป็นสากลมากยิ่งขึ้น

ก่อนอื่น ผมจะไม่เขียนในลักษณะค้นหาแหล่งข้อมูลแล้วรวบรวมพร้อมการอ้างอิงต่าง ๆ ซึ่งพี่น้องหาเองได้อยู่แล้วจากการค้นอินเทอร์เน็ต แต่จะเขียนจากองค์ความรู้ที่ได้สะสมมาจากประสบการณ์ส่วนตัวเมื่อเกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับนานาชาติเป็นเวลายาวนาน

ผมเห็นว่า มีสองประการใหญ่ ๆ ที่ควรพิจารณาเมื่อคิดถึงเรื่อง “ดอกเตอร์” ดังต่อไปนี้

ก. ประเภทของปริญญา

ปริญญา “ดอกเตอร์” มีหลายประเภท...

1. ประเภทกิตติมศักดิ์ (Honorary Doctor) เป็นปริญญาที่มาจากสถาบันที่ผูกพันกับผู้รับได้มอบให้ โดยผู้รับไม่จำเป็นต้องจบหลักสูตรใด ๆ แต่เนื่องจากผู้รับได้สร้างชื่อเสียงดีและเป็นตัวอย่างยอดเยี่ยมคนหนึ่ง สถาบันจึงมอบให้เหมือนเป็นรางวัลตอบแทนความสำเร็จในภาคปฏิบัติในสายงานของเขา ส่วนใหญ่ผู้ที่ได้รับจะมีอายุมากพอสมควรเพราะได้ใช้เวลานานในการพิสูจน์ตัว อย่างไรก็ตามปริญญาที่เป็นกิตติมศักดิ์ไม่ได้แสดงถึงระดับการศึกษาโดยตรง ส่วนรูปแบบการเผยแพร่วุฒิดอกเตอร์กิตติมศักดิ์ที่ได้รับมานั้น ความเข้าใจสากลก็คือผู้รับจะไม่ค่อยเผยแพร่ตำแหน่ง “ดอกเตอร์” หรือใช้คำนำหน้านาม “ดร.” เป็นทางการอย่างกว้างขวางทั่วไป แต่เป็นความภาคภูมิใจส่วนบุคคลนั้น ๆ ตลอดจนครอบครัวหน่วยงานของบุคคลนั้น ๆ และ คนทั่วไปที่มีส่วนรับทราบผลงานอันดีเด่นของบุคคลท่านนั้น และถ้าได้ใช้คำนำหน้านามมักจะเพิ่มคำว่า “กิตติมศักดิ์” ด้วยเพื่อเป็นที่เข้าใจชัดเจนต่อผู้อ่าน เช่น ดร. (กิตติมศักดิ์) ชื่อ นามสกุล (ภาษาอังกฤษมักจะเป็น Hon.Dr. name)
2. ประเภทพันธกิจศาสตร์ หรือด้านวิชาชีพ ในวงการคริสเตียนที่เจอบ่อยก็คือ DMin. (ย่อจาก Ministry – เชี่ยวชาญด้านการทำพันธกิจ) หรือ DMiss (ย่อจาก Missions – เชี่ยวชาญด้านทำพันธกิจโลก) โดยทั่วไปแสดงถึงสองอย่างคือ 1. มีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติที่เด่นชัด ทำให้คนมั่นใจในการทำงานของเขา 2. ได้ผ่านหลักสูตรด้านวิชาการและการค้นคว้าในระดับสูงในสาขางานที่เขาเกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตามปริญญาไม่ใช่ปริญญาเชิงวิชาการโดยตรงเพราะเน้นไปถึงภาคปฏิบัติมากกว่า วุฒิ DMin และ DMiss ที่อยู่ในระดับสากลควรให้ผู้เรียนศึกษาหลักในด้านการอภิบาลศาสตร์ การเป็นผู้นำการทำงานพันธกิจโลก เป็นต้น ควรมีเป้าหมายไม่ใช่เฉพาะเพิ่มความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน แต่เพื่อผู้เรียนจะทำการค้นคว้า และ/หรือ งานวิจัยซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นในสาขางานของเขา นี่คือเหตุผลที่ผู้ที่อยู่ในชุมชนคริสเตียนที่มีคุณสมบัติเพียงพอ อาจได้รับการสนับสนุนให้เรียนปริญญาเอกนี้ เพื่อเขาจะได้มีส่วนในการเพิ่มความรู้และความเข้าใจในเชิงลึกของคริสเตียนในบริบทของพวกเขา ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ และข้อค้นพบอื่น ๆ ของเขาควรเผยแพร่ในรูปแบบลงพิมพ์ในวารสารหรือจุลสาร เพื่อประโยชน์ส่วนรวมและเพื่อให้ผู้อื่นสามารถค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไปได้ และหลังจากที่พวกเขาจบหลักสูตรแล้ว พวกเขาจะมีส่วนสนับสนุนความศรัทธาส่วนรวม โดยการเขียนหนังสือที่เหมาะสมกับบริบทของพวกเขา
3. ประเภททางวิชาการ เช่น PhD ThD เป็นปริญญาเชิงวิชาการโดยตรง ที่มาโดยการศึกษาในเชิงลึกอย่างเจาะจงในสาขาความรู้หนึ่งอันใด การเรียนในระดับนี้ของคริสเตียนส่วนใหญ่จะแบ่งสาขาออกมาเป็นในด้าน ศาสนศาสตร์ (Theology) การศึกษาพระคัมภีร์ (Biblical Studies) เช่นพระคัมภีร์ใหม่ (New Testament) พระคัมภีร์เดิม (Old Testament) หรือคำ

นคริสเตียนศึกษา (Christian Education) รวมถึงความชำนาญในภาษาพระคัมภีร์ (ภาษาฮีบรู และ ภาษากรีก) ผู้เรียนจะต้องศึกษาหนักเป็นเวลาหลายปี ทั้งทำวิทยานิพนธ์โดยจะต้องนำความรู้ความคิดใหม่ที่เป็นของตนเองเป็นสิ่งพัฒนาสาขาความรู้เหล่านั้น และให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นโดยตีพิมพ์ในวารสารที่โดดเด่น เนื่องจาก “ดอกเตอร์”ประเภทนี้ต้องใช้เวลาหลายปีและจะยาก ประเทศไทยจึงมีผู้จบประเภทนี้ในสาขาศิสเตียนจำนวนน้อยมาก อย่างไรก็ตามสมาคมพระคริสตธรรมและสถาบันพระคริสตธรรม ต้องการผู้จบในระดับนี้อย่างมาก (หากชีวิตของเขาดีด้วย) เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อการแปลพระคัมภีร์ การเขียนตำรา การเขียนหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ เป็นต้น

ข. สถาบันการศึกษาที่มอบให้

ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว มีประเภทของปริญญา “ดอกเตอร์” ที่หลากหลายเป็นหลายระดับ แต่ยังมีระดับความเชื่อถือของสถาบันที่มอบปริญญาเหล่านี้ให้ ที่ยิ่งหลากหลายไปด้วย บางแห่งที่อยู่ในระดับชั้นนำของโลกผู้เรียนจะจบยากมาก เพราะมาตรฐานที่ตั้งไว้ใน การรับผู้เรียน และมาตรฐานที่ผู้เรียนต้องแสดงในการศึกษาและการวิจัยก็สูงมาก ผู้ที่จบได้จากสถาบันเหล่านี้ก็ย่อมเป็นที่น่าเชื่อถือในด้านวิชาการอย่างสูง ในทางตรงกันข้าม ผู้เรียนในบางแห่งแทบไม่ต้องแสดงผลงานของการเรียนอะไร ผู้เรียนก็จบได้อย่างง่าย ๆ เมื่อมาตรฐานของแต่ละแห่งไม่เท่ากัน คุณค่า “ดอกเตอร์” ของแต่ละแห่งก็ไม่เท่ากันโดยปริยาย เป็นสาเหตุที่มีองค์กรตรวจสอบมาตรฐานของสถาบันเกิดขึ้น เพื่อรับรองวิทยฐานะของแต่ละปริญญาที่สถาบันมอบให้ แม้แต่องค์กรตรวจสอบมีระดับมาตรฐานที่ไม่เท่ากันด้วย อย่างไรก็ตาม หากองค์กรซึ่งรับรองวิทยฐานะของสถาบันเหล่านี้มีเครือข่ายในระดับซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างมีมาตรฐาน ย่อมทำให้สถาบันซึ่งประสาทวุฒินั้น ๆ มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น จนอาจเป็นที่ยอมรับอย่างสากลได้ สิ่งที่ต้องตรวจสอบจะพิจารณาเป็นหลัก ก็คือ...

1. ระดับผู้สอน วุฒิของผู้สอนจะต้องสูงกว่าระดับปริญญาที่เขาสอน และต้องมาจากสถาบันที่เป็นที่น่าเชื่อถือ
2. ระดับนักศึกษาที่เข้ามาเรียน ผู้ที่จะเรียนในระดับ “ดอกเตอร์” (DMin, DMiss, ThD, PhD เป็นต้น) ควรมีวุฒิปริญญาตรีและโทไปแล้ว จากสถาบันที่เป็นที่น่าเชื่อถือได้ ก่อนจะเข้ามาเรียน และควรได้พิสูจน์ว่า สามารถอ่านหนังสือเชิงวิชาการได้ เพราะจะต้องอ่านหนังสือหลายสิบเล่มเพื่อทำการค้นคว้า และต้องใช้ข้อมูลจากเล่มเหล่านั้นในการทำการวิจัย ซึ่งสำหรับประเทศไทยแล้ว มีหนังสือในเชิงวิชาการที่เป็นภาษาไทยน้อยมาก จึงนักศึกษาจำเป็นต้องพิสูจน์ว่าสามารถอ่านหนังสือวิชาการที่เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องพอสมควร ส่วนมาก เมื่อสถาบันเปิดหลักสูตรปริญญาระดับ “ดอกเตอร์” ใหม่ ๆ จะยังไม่มี การรับรองวิทยฐานะจนกระทั่งนักศึกษารอบแรกได้จบไปแล้ว องค์กรตรวจสอบจึงจะเข้ามาตรวจสอบมาตรฐานของการเรียนการสอนที่ผ่านมา พร้อมตรวจผลงานวิจัยของนักศึกษาด้วย องค์กรตรวจสอบจึงจะคอยรับรองให้โดยนับย้อนหลังให้สำหรับผู้เรียนรุ่นแรก อย่างไรก็ตาม ชื่อเสียงของสถาบันมักสอดคล้องกับผู้จบจากสถาบันเหล่านั้น ชีวิตและการรับใช้ของศิษย์เก่าทั้งหลายจะสร้างความน่าเชื่อถือให้

ผมหวังว่าบทความสั้นๆ นี้จะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจ และการเพิ่มความรู้ของท่านในเรื่อง “ดอกเตอร์” ขอพระเจ้าอวยพระพร